Ileana-Lucia Floran

SURÂSUL TIMPULUI

EDITURA "Emma®"

ORĂŞTIE - 2006

Ileana-Lucia Floran

SURÂSUL TIMPULUI

EDITURA "Emma®"
ORĂŞTIE - 2006

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FLORAN, ILEANA-LUCIA
Surâsul timpului / Ileana-Lucia Floran. - Orăştie : Editura Emma, 2006
ISBN (10) 973-87507-9-2 ; ISBN (13) 978-973-87507-9-1

821.135.1-1

Redactare computerizată : Imprimeria „EMMA"
Corectura: Ileana-Lucia Floran
Tipărit : Imprimeria „EMMA"

Emma ®
Aveţi nevoie de noi!

e-mail : office@emma.ro ; Tel./fax: 0254.241246
http://www.edituraemma.ro

Pledoarie pentru un surâs

Discret dar ferm, cu migală şi sensibilitate, cu o ştiinţă a versificaţiei bine strunită, Ileana Lucia Floran ţâşneşte sub cupola artelor cu acest mănunchi de poezii, simbolic intitulat „Surâsul timpului”, care încă de la primele versuri ne transpune în universul captivant al sentimentelor umane.

Indubitabil, cu un larg orizont al cunoaşterii, cu o solidă educaţie artistică, poeta mânuieşte cu uşurinţă cuvintele pentru a crea imagini mărturisitoare, născute din trăirile lăuntrice.

Dacă n-aş fi cunoscut-o pe Ileana încă din ziua când a păşit pragul şcolii pentru a primi abecedarul şi dacă nu i-aş fi urmărit, alături de părinţii ei, tot dascăli, întreaga evoluţie şcolară, aş fi fost, poate, surprins de apariţia acestei culegeri de poezii. Dar aşa, totul mi se pare firesc şi remarcabil. De atunci, de la primele litere s-a ajuns repede la gingaşe cuvinte, care trecute prin sita sensibilităţii şi inspiraţiei au născut măiestrite versuri ce s-au întrupat în poeziile ce surâd timpului. Aşadar, un surâs sfios dar curajos şi cu un generos mesaj liric.

Tematica dominantă a poeziilor sale

exprimă propria-i sensibilitate în dialogul, mereu prezent, cu fiinţa iubită, pentru care apelează frecvent la natură pentru a încadra feeric unele sentimente umane, căutând şi găsind corespondenţe între fragilitatea trăirilor noastre şi gingăşia formelor naturale.

În totalitate, poeziile din acest volum sunt străbătute de o meditaţie filozofică, de nuanţă blagiană, în care reculegerea intelectuală caută nostalgia tinereţii şi sugerează inevitabilitatea destinului.

Suntem permanent fermecaţi de muzicalitatea confesiunii intime şi de încrederea în eternitatea iubirii, îndreptată cu nesfârşită dragoste spre fântânile nesecate ale vieţii.

Unele dintre poeziile cuprinse în acest volum au fost premiate la Festivalul internaţional „Lucian Blaga”, ediţia a XXVI-a organizat la Sebeş în mai 2006 şi la Concursul de creaţie literară „GENUCLA”, organizat de Fundaţia „Dacia Revival International Society” prin filiala „Getia Minor” din Tulcea, cu ocazia anului cultural „Decebal - 2006”

Poeziile Ilenei Floran se disting printr-o amprentă de originalitate, prefigurând o creatoare sensibilă, spontană, generoasă şi cu o identitate reală.

Miron Simedrea

Au înflorit magnolii...

Au înflorit magnolii pe alei
petale albe-roz zâmbesc timide,
păcat că plouă-ntruna de aseară
şi toate-n juru-ne devin fluide;

Imberbe păpădii cu moţ de soare
din iarba umedă apar candide
mai poartă-n plete, de la începuturi,
seva pământului ce se deschide;

Lumina-i risipită în culori:
o pleoapă care ploaia o închide
şi-apar miraculos, zâmbind uşor
zambile cu pretenţii de silfide;

Dar oricât de frumoasă primăvară
ne-mbujorează feţele livide,
Prisaca-i încă învelită-n iarnă
şi vremii-i pare greu a se decide.

Amintiri

Dintre filele vechi, aurite cândva,
Alunecă-n prag un petec de dor;
Cu iz de levănţică lipită-n mucava,
Imaginea lor pierdută-n decor.

Stau sobri, nemişcaţi, privind spre obiectiv,
Ca nişte manechine expuse prima oară,
C-un zâmbet fals, greoi, ba chiar ostentativ,
Cu mâinile crispate şi cu privirea goală.

Sunt amintiri de dincolo de gânduri,
Păstrate în memoria-ancestrală,
Rememorate-n mii şi mii de rânduri,
Iubite cu-o obsesie brutală.

Sunt amintiri ale-amintirilor purtate
În suflete calde şi-n gânduri curate...

Cădere

M-aplec peste marginea visului
şi-alunec spre ghearele reci
ce vor să mă prindă,
ce vor să mă facă să ştiu
că nu-nsemn nimic,
că nu sunt nimic.

M-aplec peste marginea visului,
deasupra unei lacrimi căzute
ce-ţi păstrează chipul,
chipul pierdut între lacrimi.

M-aplec peste marginea visului...
căderea e inevitabilă!

Revelaţie

Sărmană fiinţă, biet suflet oropsit,
mai poţi să taci?
strigă-ţi durerea, plânge-ţi neputinţa,

dar iartă!

şi fiindcă tot nu vei putea uita,
de ce să-i laşi pe toţi să uite?
strigă-ţi deznădejdea, plânge-ţi singurătatea,
udă cu lacrimile tale
gândul celor ce n-au înţeles

şi iartă-i!

Iartă-i
privindu-le chipul
mirat de forţa dorului tău
şi strigă!
strigă-ţi bucuria, cântă-ţi mulţumirea
de-a şti că poţi

să nu mai vrei să uiţi
şi chiar de dorul este tot ce ţi-a rămas,

mai poţi ierta şi eşti acelaşi om.

Eclipsă

Era atâta durere în mine,
încât mi se părea
că viaţa mea întreagă
e doar nisip,
spălat de valurile mării...

Într-o zi,
valurile se vor opri uimite,
căutând nisipul.

Durere

Privesc umbra sufletului tău
în faţa căreia dansează stele
căzute din univers...

Bonsaiul singuratic
crescut pe latura-i vestică,
mistic încearcă
s-alunge eclipsa dinăuntru.

Dar...
lumina pare o utopie
născută din speranţă

Eroare

mă prind în hora morţii
şi mâinile-mi sunt arse...
şi ochii-mi sunt mai tulburi...
şi-obrajii mai aprinşi...

m-arunc în valul morţii
şi simt cum mă sfâşie,
cu bulgări de ţărână
de flăcări verzi cuprinşi...

înfometat, neantul,
în palme mă cuprinde;
şi-mi risipeşte vrerea

de tot ce-i omenesc,

privindu-mă-n oglindă
rămas-am doar un spectru,
alunecând spre „tihna”
imperiului drăcesc...

Joc

Am întins o mână...
apoi cealaltă...
mi-era teamă de întuneric
cu mâinile-ntinse,
am făcut un pas,
apoi încă unul,
nu atingeam nimic,
mi-era frică de întuneric,

mi-era frică de pustiul din jurul meu...
deodată,
am deschis ochii:
era atâta lumină!

Fior târziu

Mă ridic din gânduri cu înfiorare,
Liniştea în juru-mi tristă se coboară...
Apăsarea-i crudă însă nu mă doare
Şi e prima oară.

Împrejur privirea mi-o rotesc atentă;
Teama de-altădată însă nu m-atinge...
O înlătur leneş, cu-o mişcare lentă
Ce încet se stinge.

E un miez de noapte blând ca niciodată;
Întrevăd deasupră-mi dimineţi supreme...
Noaptea însăşi cade, grabnic destrămată,
Adormind devreme.

Fire de ploaie

în palma mea
au prins rădăcini
firele de ploaie
pe care mi le-ai adus
în zorii zilei
în care
uitasem deschisă
poarta către noapte...
ele au crescut,
s-au albăstrit

şi mi-au inundat
linia vieţii,
adâncind-o...
curând
va trebui să deschid ecluza...

Edelweiß

Aş vrea să revăd drumul cu lespezi de gheaţă,
ce trece domol
printre brazii-adormiţi sub blânda şi alba povară,
peste râul sclipind între abur şi ceaţă,
peste unici nămeţi, fie iarnă sau vară.

Aş vrea să revăd scara cioplită în piatră,
să mângâi cu pasul
treptele lucii ce fără de ţintă urcă spre nori,
să-ajung până unde faţa zăpezii e mată

şi vântul ţi-aduce-n tot trupul fiori.

Dar lumea aceasta rămasă din veacuri
E-atât de departe încât nu mai ştiu
S-ajung iar la ea cum făceam altădată;
Şi drumul şi scara nu par să mai poată
S-alunge din mine al iernii pustiu.

Înviere

Creat sunt
din ţărână
şi
suflare de viaţă
primit-am...

Ucis sunt
de păcate
când

iubirea creştină
uitat-am...

Mântuit sunt
prin credinţă
şi
lumina adevărului
cunoscut-am...

Veniţi să luăm lumină!
Cristos a înviat!

Lacrimă

Atunci,
pe când nici nu ştiam,
am alunecat
din infinit
spre viaţă...

Acum, când ştim,

alergăm
din viaţă
spre infinit...

De-un singur lucru să ne temem:
ca sufletul
să nu ne moară înainte...

Lied

Aduceţi-mi din largul mării-un val,
să îl sărut cu buzele-mi de soare,
în lumea asta, simplu trecătoare,
realul să se piardă-n ireal.

Plângeţi cu mine viaţa-mi mult amară,
pierdută între valuri ce se sparg,

cu sufletul deschis şi-atât de larg,
să uit mă ajutaţi, să nu mă doară.

Când singură mă rup, cum rupi o floare,
într-un apus de soare ideal,
aduceţi-mi din largul mării-un val,
să îl sărut cu buzele-mi de soare.

Muzica pustiului

străveziile-mi degete
alunecă
peste clapele unui pian dezacordat
uitat în aceeaşi încăpere cu mine
încă de acum o mie de ani

de când
nu aflasem
puterea nepreţuită
a unui „dincolo” în care treci
uşor
dacă nu priveşti în urmă;
liniştea continuă să pulseze
în jurul meu
întretăiată de un sunet lichid
de harpă.

Inconştienţă

Mereu, în jurul nostru,
ţesem cu răbdare,
o cât mai complicată pânză de paianjen;

iar la sfârşit,
striviţi de ea
şi istoviţi de-atâta muncă
zadarnică şi plină de păcate,
c-un zâmbet trist,
privind în urmă,
nevrând să recunoaştem c-am pierdut,
rămânem prada ei.

Nici măcar nu mai ştiu de ce

Ţi-am lăsat drept gaj
contul meu cu vise neîmplinite
în care
se adunaseră atât de multe încât devenise
purtătorul unei dobânzi
extrem de avantajoase;

şi-n loc să mă primeşti
în atriul drept
abia dat în folosinţă
cu pereţii vascularizaţi
de prea multe imagini embosate,

mă trezesc
într-un pueril episod de telenovelă
(parcă al 2006-lea)
în care încerc să mă sinucid
stupid
cu firul de paianjen
care despărţea curajos
sublimul de grotesc;

aşa că, nu te bucura încă!
dispariţia graniţei, mă ajută să mă răzbun:
în reluare!

Nimic nu-i trecător?

era un gest
ce poate-l aşteptam fără să ştiu,
ce l-am căutat în alte gesturi, dinainte...
era un gest,

atât de simplu, de firesc,
încât am înţeles că nu mă minte;

şi n-aş fi vrut de gesturi să m-ascund
şi n-aş fi vrut să par un om banal
şi aş fi vrut din suflet să-ţi răspund,
din bietu-mi suflet prea sentimental..

dar gestul tău,
ce poate-l aşteptam fără să ştiu,
de mine s-a pierdut încet, încet,
căci n-am ştiut la rându-mi să-l repet...

Poemul toamnei ce-a trecut

Vântul, hoinar prin lume,
străbătând poteci necunoscute
mi-a bătut în geam.

Suflarea-i caldă,
mi-a adus în dar
parfumul florilor de toamnă
şi frunze rătăcite pe alei.

Frunze

desprinse de crengi,
prindeau viaţă
şi intrau într-un joc
mereu reluat
nicicând ajuns la capăt.

Joc

în care sperau
s-ajungă la soare
dar erau strivite
de paşi necruţători.

Toamnă.

Noapte

Îmi picură-n auz cântecul mării
Şi ochii-mi ard cu-ntregul cer odată;
Un val timid, cu şoaptă murmurată,
M-alintă blând la malul înserării.

Alerg şi sângele-mi pulsează-n tâmple,
Paşii-mi se pierd pe umedul nisip,
Să mă întorc din drum nu mai e chip,
Indiferent ce poate să se-ntâmple.

Val după val îmi biciuieşte faţa
Cu furie, să nu ajung în larg,
Aud departe cum de mal se sparg
Şi simt cum mă destram încet, ca ceaţa...

Mă regăsesc târziu la ţărmul mării
Pe plaja cufundată-n întuneric,
Privesc adânc şi totul pare sferic
Şi-ajung stupid în pragul disperării.

Nu este aici, a înviat!

mulţumesc
întrupării Tale
şi mă închin
din adâncurile spiritului
aşteptând
izvorul luminii
pe care
Învierea Ta
mi-l dăruieşte...

Abis

În urmă lăsau valuri de alb
ce mai păstrau o clipă
imaginea dintâi
suspendată-n văzduh;
copacii
cădeau
plângând ultima lor iarnă.

Odaia cu lalele

Hoinar, pierdut în vraja primăverii
aleargă potolit prin curte vântul;
din zori şi până-n pragul înserării
prin labirint de frunze-şi poartă gândul...

Timid, uşor, păşeşte spre odaie
cu inima bătându-i nebuneşte,
iar ochiul soarelui, aprins văpaie,
se scurge spre pământ şi îl priveşte:

Învolbură perdelele în cale
alunecând spre colţul cu lalele
dar se opreşte brusc, plin de mirare:
erau pictate-n strai de acuarele...

Analiză

Mai vreau să pot trăi
măcar aşa
aşa cum am trăit,
chiar de mă doare;
râzând să trec prin tot ce-mi stă în cale
iubind
pe cei ce mă urăsc,
să sper;
„- uitaţi tot ce-aţi greşit faţă de mine!”
sărmani prieteni,
cât de mult vă cer!

Pledoarie

Acelaşi vechi coşmar gându-mi reprimă
Şi-mi şantajează somnul fără pace,
Căci dreptul existenţei mi-l suprimă
Şi-un gol imens în inimă-mi desface;

Aceleaşi vechi idei contaminante,
În jurul meu plutesc sinucigaşe,
Ca nişte fluvii veşnic debordante,
Ce-omoară toate visele gingaşe;

Şi mă cutremur fără de putinţă,
Pierzându-mă-ntre lacrimi,violent,
Cu inima lipsită de credinţă
Dar cu un suflet altruist şi-ardent.

Poveste

(de-ascultat la grădiniţă)

Cu *A* încep toate poveştile...
şi cele lungi
şi cele scurte
şi cele triste
şi cele vesele:
A fost odată...
apoi,
apoi urmează *B*:
Bunicul;
cu păr nins
care ştie o mulţime de poveşti;
Atunci când termină toate poveştile
aflate în sacul lui fermecat,
bunicul
cheamă în ajutor pe atoateştiutorul *C*:
Cartea;
iar cartea, ne spune nouă,
prin glasul anilor bunicului,
o mulţime de minunăţii.
cu ajutorul ei,
facem cunoştinţă cu toate literele:
*D*intre

*E*le,
*F*iecare copil,
*G*ăseşte
*H*aina cea mai potrivită
*I*ubirii de frumos;
*J*ucăriile,
*K*ilometri de vise
*L*e lăsăm deoparte.
*M*âinile copilăriei
*N*oastre
*O*presc fiecare filă,
*P*ătrund printre litere,
*R*isipind
*S*oare
*Ş*i
*T*inereţe.
*Ţ*in cartea în mână şi strig :
*U*ite!
*V*ezi?
*Z*orii sunt aduşi de litere!

Dacă

dacă n-ai văzut niciodată
lumina zăpezii revărsată-ntre stânci,
lacrima zorilor căzută peste flori,
sau puterea soarelui pogorât peste lume,

dacă n-ai simţit niciodată
dogoarea nisipului lăsat să-ntâmpine marea,
mângâierea ploii, alunecând peste frunze şi ochi,
sau vechiul blestem al iubirii,

dacă n-ai auzit niciodată
tânguirea vântului pierdut între crengi
trilul suav al ciocârliei
sau zbaterea tristă a ierbii,

atunci
şi numai atunci,
ai dreptul să nu crezi în Dumnezeu...

Profanare

Sunt suflul blând şi cald al poeziei,
care alungă oricare durere
sunt floarea prinsă-n ţesătura iei,
sunt dragostea cea plină de himere.

Sunt curcubeul viu, uitat de ploaie,
în roua ochilor iubiţi de soare,
sunt salcia ce vântul o îndoaie,
sunt geana ce aduce-n zori culoare.

Sunt zbuciumul sfios al simfoniei,
ce-mprăştie idei tulburătoare,
sunt idealul sfânt al armoniei,
sunt singurul sărut căzut pe-o floare.

Sunt lacrima purtată peste vrere,
de vântul ce suspinul îl îngână,
sunt glasul vieţii ce-ndurare cere,
sunt linişte-ntre ape şi ţărână.

Sunt valul înspumat ce e-n robie,
imensităţii cu priviri albastre,
sunt aripa ce-i gândului solie,
sunt flacăra pornită dinspre astre.

Sunt tot şi doar nimic; păcatul vieţii
e c-am sperat să fiu prea mult deodată
şi-am încercat să fiu între poeţii
ce nu pot să mai fie niciodată.

Regret tardiv

am rupt o creangă de măr
înflorită prima oară
şi am simţit zvâcnind în palmă
durerea singurătăţii...

lacrimi şi rouă
unite-n eternitate...

florile şi-au risipit petalele
în cântul blajin al vântului;
durerea venea din gând
şi gândul din durere.

Iartă-mă!

Romanţă

Mă-ntreb acum, după atâta vreme,
Aievea-a fost sau fost-a numai vis
Când ne plimbam pe-aleile-nsorite
Strivind sub paşi flori albe de cais?

Tu, blând, cu drag mă mângâiai pe frunte,
Raze de soare-mi împleteai în păr,
Mă sărutai pe ochi cu stropi de rouă
Şi-mi presărai pe pleoape flori de măr.

Credeam în dragoste, în flori şi-n soare,
Dar pentru tine-a fost un simplu joc,
Căci ai plecat cu zâmbetul pe buze
Şi-am înţeles: nu m-ai iubit deloc.

Ce tristă-am fost şi cât de mult am plâns,
O ştiu florile albe de cais
Şi-acum, mă-ntreb, după atâta vreme,
Aievea-a fost sau fost-a numai vis?

Romanţa despărţirii

Cât te-am iubit, nu vei afla nicicând;
Gândul la mine, nu mă poate-ntoarce.
Ai râs atunci, m-ai alungat râzând,
Dar timpul firul înainte-şi toarce...

Şi au să treacă anii-ncet, de-a rândul,
Te vei simţi mai trist şi mai bătrân...
N-o să mai ai nimic; nimic, doar gândul
C-ai râs atunci şi n-ai vrut să rămân.

Mă vei căuta degeaba-n amintire,
Degeaba sufletul ţi-l vei suci,

Nimic nu ţi-am lăsat la despărţire,
Ziua-aceea a fost ca orice zi.

Şi n-ai să ştii nicicând cât te-am iubit
Şi n-am să-ţi spun că încă te iubesc;
Din viaţa ta am dispărut subit
Cum ţi-ai dorit; nu crezi că e firesc?

Sacrificiu gratuit

Cu pas uşor dar legănat, incert,
M-aplec spre mine ca spre o fântână,
Mă las s-alunec - sunet de concert
Şi gândul viscolit mi-l port de mână...

Năvală lacrimile dau sub pleoape
Şi linişte cumplită simt sub frunte;
M-opresc s-adulmec cerul scurs în ape
Şi între cer şi apă mă fac punte.

Nebunie

Dar nimeni nu mai vrea să ştie
ce a fost drept şi ce-a fost nebunie
natura s-a pornit pe cale
s-aducă toată viaţa mai la vale
şi în amurguri liniştite
se pierd adânc privirile-n orbite

Şi nimeni nu mai vrea a şti
cât datorează-acestei nebunii;
hipnotic se adună crude veşti
despre pierdute toamne omeneşti
şi se aşază iarna pe zăplazuri,

pe tâmple albe aducând necazuri.

Ah, nimeni nu mai vrea să ştie
cât am pierdut din vechea nebunie
căci ne-am pierdut prin viaţă fără rost
căutând un iluzoriu adăpost.

Şi ce-aş mai vrea?

Ce mult aş vrea să prinzi singur de veste
că m-am întors la tine de departe,
că n-am vrut să te pierd ci doar deoparte,
te-am aşezat în rânduri de poveste.

Tăcut, în taină, blânda dimineaţă
să ne găsească-n strai de poezie;
şi ziua-ntreagă care va să vie,
să ne sărute pentru-ntreaga viaţă.

Să ne topim în leagăn de mistere,

iubirea peste noi încet să cadă,
să cucerim seninul de baladă,
furtuna crudă să ne dea putere;

Şi ce-aş mai vrea? risipa tinereţii,
uimirea cumpenii de la fântână...
şi noi, pe-acelaşi drum, mână în mână,
căutând sfios eternitatea vieţii.

Stânci fărâmate

Trec umbre peste timpul
pierdut între-amintiri
şi clipele te-ajung din urmă grele
când veşnic, ca o binecuvântare
alunecă în golul dimprejur
pustiul:
tăcerea se apropie...

Ultim suspin

Cu fiecare gând ce trece pe secundă,
Cu fiecare gol ce-mi las în sânge,
Simt ca-ntr-un vis cum spaima mă inundă
Şi cum alunec spre un timp ce plânge.

Ne-nduplecat m-aşez în calea vieţii
Şi mă cobor încet spre rădăcină,
Să nu mă vând la preţul mic al pieţii,

Să nu mă pierd pe-o mână de ţărână.

Şi mă cutremur fără de credinţă.
Într-un vârtej ameţitor, continuu...
Şi palid, după-o lungă suferinţă,
M-aşez să dorm strângând la piept destinul.

Un gând se răsuceşte în cuvânt

Un gând se răsuceşte în cuvânt
şi nu-l mai ştiu:
e-aici sau l-am pierdut?
l-am alungat
sau l-am ars în sângele-mi mistuitor?
din cenuşa sacrificiului
simt
crescând
puterea cuvântului năpăstuit de măreţie
şi îl urăsc!
în ura mea,
aud mereu:
„- el ţi-a alungat gândul!

  - el ţi-a a-lun-gat gân-dul!"
şi-ntoarsă cu durere spre cuvânt
îl ucid
cu mâinile-n care ţinusem cenuşa;
dar, vai!
acum,
fără gânduri,
fără cuvinte,
mă las năpădită de sentimente!

Vis înzăpezit

Va ninge şi-n fotoliul uitat lângă fereastră
voi sta ceasuri de-a rândul zăpada s-o privesc
şi voi pluti cu fulgii ce-n zbaterea albastră
vor inunda văzduhul şi tot ce-i omenesc.

Tu ştii? îmi place iarna; e stranie ca ceaţa,
îmi place mantia-i albă cu străluciri şirete
şi degetele-i blânde ce-mi mângâie faţa
şi fulgii mici şi umezi ce mi se-opresc în plete.

Va ninge şi-n curând va fi un ceas de somn;

voi auzi doar focul oftând în vatra veche
şi-un firicel de cântec, pe gându-mi veşnic domn,
mă va purta spre vise cu ierni fără pereche.

Zid

De-o vreme
nu mă mai simt confortabil
în haloul care mă îmbracă...
a devenit
pe neaşteptate
prea mic,

parcă s-ar fi risipit
o mare parte din tristeţea
pe care-o ştiam acolo
şi pe care
mă puteam baza
necondiţionat;

dar voi

m-aţi încuiat în propria-mi încăpere
şi
după frecvenţa
cu care mă vizitaţi
se pare c-aţi aruncat cheia

sau
aţi ridicat un zid în faţa uşii;
asta ar explica
de ce glasurile voastre
se aud din ce în ce
mai încet şi

dacă stau bine să mă gândesc
din ce în ce mai rar...

oricum
nu mă mai interesează,
o să vă fie greu fără mine,
veţi fi
inundaţi
de fericire ...

Acasă

M-am ridicat pe plaiurile sfinte,
Păstrate pentru noi ca ideal,
M-am ridicat din cântec şi cuvinte,
Într-o cetate veche din Ardeal;

Din când în când pornesc să urc spre munţi,
Istoria din urmă s-o ajung
Şi-aud şoptit, în treacăt peste punţi
Un bocet straniu şi un plânset lung;

Inima mea, aici, mai tare bate,

Când trec pe lespezile lungi de piatră
Şi mă gândesc că peste ele, poate,
Trecut-a Decebal spre vechea-i vatră.

Oriunde aş pleca, mă-ntorc acasă...
În drumul lung de la-nceput până-n final,
Un dor năpraznic inima-mi apasă.
Pentru cetatea-mi veche din Ardeal.

Te du!

Eşti palidă ca o câmpie lină
şi-ţi simt adânc pe ochi şi pe obraz
lungile-ţi degete ce reci m-alină,
înveşmântate în tăcut extaz;

Pe buze simt divina-ţi strălucire,
învăluită-n susur de beteală
şi-n noaptea-ntunecată de-amăgire
făptura ta tremură-n aer goală;

Eşti trecătoare, albă scânteiere,

în gândul firav te-adânceşti tăcută,
tu eşti iluzia ce tristă piere
când buzele de ziuă o sărută;

Tu rătăceşti prin orişice unghere
şi se încred în tine muritorii
dar eşti iluzia ce tristă piere
de teamă să n-o prindă pradă, zorii;

Te du, fantomă-a visului himeric,
întruchipare-a vrerilor banale,
destul m-ai condamnat la întuneric,
te du din calea mea pe altă cale!

Rondel de toamnă

Am rupt un trandafir în cale
Şi roşiatica-i lumină m-a durut;
C-un dor ascuns, necunoscut,
I-am sărutat seninul din petale.

O lacrimă sub gene s-a zbătut:
Era-n străfundul lui atâta jale...

Am rupt un trandafir în cale
Şi roşiatica-i lumină m-a durut;

Erau în el lucirile astrale,
Evlavios, în mână l-am ţinut...
Şi am sperat pentr-un întreg minut
Că-mi va aduce linişti autumnale.

Am rupt un trandafir în cale...

Teama de somn

Mi-e teamă de penumbra în care vegetez
dar nici s-o părăsesc nu pot; de teamă.
Dau gândurile tare, mor, dar filozofez
şi mă războn neluându-mă în seamă.

Adorm cu ochii minţii deschişi spre întrebări
ce nu se pot rosti fără durere,
Vârtejul mă cuprinde din două încercări
şi-n urmă viaţa mea întreagă piere...

Pastel

Mi-aş fi dorit un weekend
Cu ploaie de lumină
S-adun vise-n cuvinte

Pe bancă în grădină.

Sub zarzărul în floare
Petalele să ningă
Surâsul primăverii
Încet să mă atingă.

Pe şevaletul filei
S-aştern vers în cerneală
Cu iz de acuarele
Muiate-n călimară.

Une ètoile solitaire

Ce soir,
je viens comme le vent
qui frappe à ta porte
et qui fait dancer les êtoiles
devant ta blanche fenêtre.

Ce soir,
je ne parle plus
de mon amour,
de nous deux,
et de tout ce que nous avons parlé
autrefois.

Ce soir,
j'ai peur de te trover changé
j'ai peur de toi.

Maintenant,
j'ai besoin de la solitude
parce que ce soir
je me demande,
que rest-il de moi...

Renunţare

Încerc să ajung gândul cel uitat
Ce l-am moştenit de pe-un alt tărâm,

Timp în care uit, pe-un pământ mirat,
Paşi pe caldarâm...

Încerc să adulmec a nopţii mistere,
Să întârzii mult dulcele popas,
Să păstrez cu grijă clipa de tăcere
Ce mi-a mai rămas...

Şi uitând în lume sângele-mi de gheaţă,
Tresărind prin frunze şi prin ape seci,
Plec c-un zâmbet trist adunat pe faţă
Şi în ochii-mi reci...

Mărturisire

De ce a trebuit să te găsesc acum?
De ce să simt cum inima-mi săracă,

Cu dragoste spre tine se apleacă
Şi-ar vrea atât să te întorci din drum?

Mi se aprind obrajii când în treacăt,
Ochii-ţi albaştri mă privesc senin,
Fără să vreau în inimă suspin
Şi-ncerc un gest, dar nu-i mai dau de capăt.

Brusc mă cuprinde sentimentul fricii,
Că n-ai să ştii cât pot să te iubesc,
Nu pot să fac nimic, nici să gândesc,
Durerea mă supune la suplicii.

De ce a trebuit să te găsesc acum?
De ce să simt cum inima-mi nebună
Iubirea pentru tine o adună
Şi-ar vrea atât să te întorci din drum?

Poem de-nceput de toamnă

Se aşterne peste vise o oglindă aurie,

Un vârtej de gânduri suie întunericul din mit,
O iluzie se-adună dintre lacrimi, străvezie,
Aruncând linişti eterne peste tot ce ai iubit.

Dintre crengile plecate sub povara grea de soare,
Se desprind gingaşe frunze pogorând înspre
pământ;
Cu un straniu vuiet cântă despărţirea cât le doare
Şi apoi se-alungă-n lume pe-o suflare rea de vânt.

Mai rămân doar crengi uscate şi-un timid:
„rămas bun, vară!”
Drumul gândurilor tale de iluzii-i despărţit;
Sfios, ochii-i pleci cu teamă, cum făceai odinioară
Şi îi strigi din urmă verii: „nu uita că te-am iubit!”.

Iubirea mea

Nu, taina ta nu pot să o divulg
Şi nu pot să te las uitată-n urmă,
Ucisă de acei ce mi te smulg
Şi care sufletul, haini, mi-l scurmă.

Ai fost şi ai rămas mereu stăpână,
Iubită mult, cu disperare crudă,
Nu pot să te alung ca pe-o păgână
Ce inima nu vrea să-şi mai audă.

Da, taina ta o voi păstra mereu
Şi-o voi purta către eternitate,
Copilărie, singurul meu zeu,
Iubirea mea, mai pură decât toate.

Februarie

Un fulg,
mirat de tot ce vede-n jur,
timid, cu teamă,
s-a aplecat uşor
înspre pământul
bătrân de-atâtea anotimpuri...
dar,
atingându-l în neştiinţa-i tandră
s-a topit...

În urma lui,
toţi semenii săi albi,
plutind încet,
au biruit
îmbrăţişarea caldă a pământului...

Dar, ce păcat,
de fulgul mic,
de el, pornit să le deschidă drum,
nimeni
nu-şi va aduce-aminte
niciodată.

Fantezie

Departe-s zorii
norii
s-afund
profund;
lumină
străină.

Verzuie
se suie
molateca lună.
ispita-o dezmiardă
s-o piardă.

Stele
rebele
se-adună
cunună
şi pier
efemer.

Aproape,
pe pleoape,
sălbatic păstrează
o rază;
minuscul
crepuscul.

Infinit
nedefinit;
într-însul
plânsul
cu voluptate
se zbate:
etern
infern.

Mister solar
vis autumnal,
chihlimbar
barbar,
goluri confuze,
muze,
tezaur
de aur.

Şi-apoi,
ochi trişti şi goi.

Şi totuşi vreau

Nu pot s-alung tăcerile din mine,
căci dragostea e încă prea confuză,
dar gândul ce mă poartă către tine,
s-a-nfiripat încet şi mă amuză.

Nu-i încă timpul să îţi spun cuvinte,
care să-ţi dea încredere în mine,
dar totuşi ştiu că inima nu minte,
când fără voie bate pentru tine.

Nu ştiu când vom putea să fim aproape
şi nici nu ştiu dacă vom fi vreodată,
dar ştiu că legănările din pleoape
le simt acum pentru întâia dată.

Şi totuşi vreau suprema răzvrătire,
suflarea tandră-a genelor rebele,
vreau limpezimea dată de iubire,
risipa somnului vegheat de stele.

Dar cufundată-n temeri tot mai preget
s-alung tăcerile ascunse-n mine;
te desenez din lacrimi, cu un deget

şi dorul crud mă poartă către tine.

Aşteaptă; voi veni; e biruinţa
tristeţilor care îşi spun cuvântul,
iubirea pentru tine mi-e credinţa
şi-aş vrea s-o strig s-audă tot pământul!

Obsesie

orice fiinţă moare sub atingerea mea
căci nu mai sunt;
m-a absorbit deznădejdea
transformându-mă-n trecut;
orice fiinţă moare sub atingerea mea
dar mi-e dor să te-ating...

Inscripţie pe zăpadă

Coborând din veşnicie, dintre falnicii nămeţi,
peste umăr le zâmbeşte frunzelor ce-n aer dorm
şi-alungând fără regrete, dulci şi calde dimineţi,
hotărâtă, iar porneşte cu pas moale, uniform.

Îmbrăcând tot ce-i stă-n cale într-o mantie
de-argint,
se cufundă-n râuri line, se coboară înspre văi,
se aşează peste pietre cu luciri care te mint
şi-şi croieşte fără teamă, tăinuite, alte căi.

A pornit târziu, agale, era chiar spre înserat
şi-a-mbrăcat în alb pământul de cu seară până-n
zori,
obosită, a stat oleacă la o margine de sat
să-i privească cu sfială pe puţinii trecători.

Şi-a plecat apoi; în urmă, a lăsat fulgi albi, zglobii,

să se-aplece peste dealuri, din văzduh încet să
cearnă,
şi-alergând cu voioşie prin zăpadă-ntre copii,
să le spună o poveste despre ea, bătrâna Iarnă.

În zadar

În zadar te-ai pierdut
prin zăpezi răbdătoare
ieri, de teamă, e mut
ochi de mare.

Astăzi, crengile scriu
peste creştet de veac,
pe-un capac de sicriu,
de ce tac.

Mâine, rar, cu-nţeles,
te alungă din turn
ca pe-un strop de eres
taciturn.

Ieri era prea devreme,
astăzi e prea târziu,
mâine vrea să te cheme

din pustiu.

Vinovăţie

Întâia oară,
plin de ocară,
un licăr de ceaţă,
în faţă,
furia îşi strigă:
„ - lumina-i e plină de vină,
vinovatul
să-şi strige păcatul
de-a lungul,
de-a latul!”

Şi-atunci,
felinarul,
plângându-şi
calvarul,

în stradă,
cu toţii să-l vadă,
tresare:
„ - e-adevărat, era soare!”

Omagiu

De ce-a fost relegat spre Pontul Euxin,
de ce Augustus dur, l-a pedepsit fatal,
poetul dragostei, elegiac latin,
o fi cântat-o poate în vers, vreunui val.

Însingurat pe-un ţărm străin de mare,
pedeapsa şi-o plângea în vers dactil;
poet sărman, striga ce mult îl doare
viaţa aspră, crudă, din exil.

Şi totuşi în aceste zări „barbare”
au luat fiinţă veşnice poeme,
cu ochii-n lacrimi se pierdea în zare,

sperând ca Roma înapoi să-l cheme.

Dar l-a găsit sfârşitul pe un meleag străin,
„Amores" şi Corinna rămas-au în uitare,
s-a despărţit de versuri, de Pontul Euxin
şi s-a pierdut, Ovidiu, între pământ şi mare.

Dor

Mângâi
cu tălpile ude
urmele paşilor tăi
adânc înfipte în nisipul fierbinte;
Mă arde
dorul de tine...

Spre asfinţit

Spre asfinţit, când cerul se jupoaie
Şi sângele-i se scurge ca osândă
Simt dorul crud arzând ca o văpaie
Şi inima-mi tânjeşte tremurândă...

Intru-n penumbra sfâşiată-n fire,
Plânsul ţâşnit din răni să-l potolesc,
Rupând măcar un strop de nemurire,
Să sfarm iubirea-n ţipăt nefiresc.

Echilibru

La un ceas de-amiază, ambiguu şi fierbinte,
Când sugrumat de gânduri, cu sufletul pustiu
Culeg un strop din mine strălucitor şi viu,
Credinţa mi-o desfac în versuri şi cuvinte.

Şi într-un ritm perfect în ţăndări mă prefac;
Cu trudă-arunc deoparte bucăţi rupte din cord,
Îmi zbat aiurea vrerea între un sud şi-un nord
Şi-apoi timid alunec spre blândul somn şi tac.

O clipă

În timpul scurs la fel zi după zi,
Simt sufletu-mi cum se va prăbuşi,
Cu lene, mut, puţin câte puţin,
După înscrisul asprului destin.

Tragic, prin pleoape-am început să văd
Acest din urmă-nsingurat prăpăd;
Dar neputinţa-mi crud mă soarbe

Spre zilele-mi din urmă, oarbe;

Din focul ce mă arde-n silă,
Nu îndurare vreau, nu vreau nici milă;
Doar mintea mea, pururi nebună
Ar vrea să fim o clipă împreună.

Cântec pentru mine

Din nou s-a prăbuşit din ceruri strai de noapte,
Greoi s-a ridicat de pe pământul ud
Şi s-a pierdut gemând, înspre păduri de şoapte,
Netrebnic alungat de-un vânt amarnic, crud.

A luat cu sine miezul adânc mistuitor,
Al tinereţii care mi se zbătea pe pleoape

Şi mi-a lăsat alături înnebunitul dor
Şi zbuciumul pe care nu-l bănuiam aproape.

Aştept de mii de clipe o zi blândă, vioaie,
De zvârcoliri cumplite şi somn rău, chinuit
Să mă trezesc departe; şi-n fulgere şi ploaie
S-adorm în veşnicie, de soare ameţit.

Stea căzătoare

Supusă ascult ura-n sânge ningând
şi-n ţipăt de moarte în trup mă cufund;
Nu pot să trişez, simt aproape un gând...
de mine, de el, mă ascund, mă ascund...

Şi urc către vise cu pas grijuliu,

lăsând slobozi ochii pe-albaştri pereţi,
în tihna lăsată atât de târziu,
ca murmur de cântec, mi-s paşii înceţi.

Încerc să m-ascund, să alerg sau să ţip;
în trupul meu vechi, mă simt încă străină...
dar când în sfârşit mă dezleg - sunt nisip
şi-aud printre spaime: - eşti singura-ţi vină!

Dorinţă

Când te privesc, cu gândul adus dintre iluzii
Şi când te-ating cu sufletul rămas încă întreg,
Cuprinsă de seisme mă caut cu-nfrigurare
Şi simt cum pentru tine, pe mine mă reneg.

Cu deznădejde, fruntea mi-o simt adânc tăiată...
Nelimitat, viaţa aş vrea să-mi pot decide;
Să te cuprind pe tine în adevărul zilnic
Şi tot destinu-mi straniu să-l pot acum desfide.

Cum aş putea?

Culeg din lacrimi câte-un strop de mare
şi îl presar pe florile din glastră...
cu aripile-mi albe urc spre soare,
ca să aştept îmbrăţişarea noastră.

În ochi mi se înfig razele-i rare
şi inima-mi tresaltă-n zarea-albastră...
dar glasu-ţi rece infinit mă doare
şi mă retrag spre liniştea-mi sihastră.

Cum aş putea să te cuprind cu-o mână
şi-ncet s-alung tristeţea-ţi obosită?
cum aş putea să las a fi stăpână
doar dragostea în toamna-abia ivită?

Cum aş putea? mi-s aripile frânte
şi nu mai am putere; din ruine,
mă-nalţ cu greu, salvată de cuvinte
şi-ncorigibil, mă întorc la tine!

Zădărnicie

Tristeţea mincinoasă stă la pândă,
Cu dinţi pustiitori să mă sfâşie;
Asupră-mi o percep, fiară flămândă,
Iar eu mă zbat trudelnic, caldă, vie...

I-s ghearele umilitoare, abjecte,
Le simt ciudat, ca pe-un potop subţire,
În inventar trecută-s la obiecte
Şi mă transfer cu gându-n cimitire.

Un plictisit regizor de culise,
De vieţi întregi povestea o repetă
Strigând cu pleoapele uşor închise:
„-Nu poţi fugi decât tot pe planetă!”

Rondel trist

Peste întregul ţărm pustiu,
Plutea o ceaţă sidefie;
Din tot ce-ar fi putut să fie,

A mai rămas doar dorul, viu.

Mă preschimbasem în stafie
În universul argintiu;
Peste întregul ţărm pustiu,
Plutea o ceaţă sidefie.

Priveam nisipul auriu,
Cuprinsă de melancolie...
Şi cât sperasem c-o să fie
O dragoste-n acest „târziu”,

Pierdut lângă un ţărm pustiu!

Aş vrea...

Să mă preschimb aş vrea într-un cristal

Şi să împart lumina cu candoare
Să cred că sunt un început vital
Să nu-mi ştiu existenţa viitoare.

Să mă culegi dintr-un imens pustiu,
Să mă cuprinzi în palma ta fierbinte,
Eu talismanul tău aş vrea să fiu,
Să-ţi luminez iubirea de cuvinte...

Pământ

mi-s ochii înecaţi...

mi-e plină gura...
gânduri aş mai avea
cuvinte aş mai afla
se cer rostite gândurile în cuvinte,
dar gura,
dar ochii...
pământul mă-neacă,
pământul m-apasă
şi-s toată pământ!

Straniu gând

Cutremurându-mă de groaza

ce-o resimţeam impresionantă,
ca pe-o discuţie savantă
în ochi am intuit deodată,
paralizia fermecată,
ce-o încercam necunoscând:
ce straniu gând!

Poveşti pierdute între spaţii,
născute toate din greşeală,
ca o putere ce te-nşală
c-un vis intens şi fără rost
s-ajungi stupid, pierdut şi-anost,
spre deznădejde-alunecând:
ce straniu gând!

Cuprinsă fiind de teamă
ca de un val imens
cu disperare-aud crescând
un straniu gând...

Inutila speranţă

Iubindu-te te-am preschimbat în mit,
iar despărţirea noastră crunt mă doare,
căci încă te iubesc cât te-am iubit
şi numai moartea-mi pare-o rezolvare.

M-aplec în faţa ta ca pentru rugă:
să mă fereşti de gândul suferind,
căci lacrimile vor să mă distrugă
şi rele-nchipuiri iar mă cuprind.

Voi rătăci printre-amintiri în transă
şi vei rămâne veşnicul meu mit
dar vieţii mele dă-i încă o şansă
căci încă te iubesc cum te-am iubit.

Presimt eternitatea

Presimt c-o să m-apese viitorul,
Pe care nici nu-l mai aştept de-acum,
Şi-o să mă pierd, mergând mereu prin norul
Ce-mi obstrucţionează orice drum.

Presimt că mă va înghiţi tristeţea,
Ce mă pândeşte ca o fiară crudă,
Căci nu-mi mai stă de pază tinereţea
Şi plânsu-mi n-are cine să-l audă.

Presimt c-am să-mi trăiesc eternitatea
Strigându-mi cu durere neputinţa
De-a nu mă confunda cu entitatea
Din care mi-e clădită suferinţa.

Schiţe

eram copii;
din scame de nori
ne-nchipuiam
balauri şi flori,
feţe vesele,
cumplite sau triste,
lacrimi reci,
alunecând în batiste.

din pleoape de nori
imagini furam,
c-un vârf de creion,
iluzii clonam
şi rătăceam
pe-aleile pustii;
eram printre nori,
eram copii.

Vis de iarnă

soţului meu

Aş vrea să ningă-ncet şi monoton,
Ca-n visele pierdute, din pruncie,
Să cred c-am să trăiesc pentru vecie,
Aceeaşi dragoste, cu-acelaşi om.

Să mă cuprindă fulgii blânzi de nea,
Muzica iernii s-o aud ningând,
Să se reverse-n inimă şi-n gând,
Pacea albastră din privirea sa.

HAIKU

Ninge cu lacrimi;
Ancorată-i de-un fulger
Tinereţea mea!

Întuneric cald
Adulmecă lumina
Ucisă demult.

Alunecă alb
Cuvântul pur răstignit;
Pagini nescrise.

Petale roşii
Detalii risipite:
Ura iubirii.

Adânc concentric...
Avalanşă de gânduri...
Copilărie.

Pisc înzăpezit.
Amară nemurire
Singurătatea.

Curriculum vitae

Mi-aş putea împărţi viaţa
          în
          trecutul îndepărtat,
                    trecutul mediu,
                              trecutul apropiat
          şi
                    prezent;
Viitorul fiind incert
l-aş lăsa deoparte
până ar deveni „trecut”.

Mi-aş putea împărţi viaţa
          în
          ce-am dorit,
                    ce-am sperat,
                              ce-am încercat
          şi
          ce-am realizat.

Dacă aş avea curaj...

CUPRINS

ISBN : 973-87507-9-2

ISBN : 973-87507-9-2

9 789738 750791